

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr 8964 van 19 maart 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. COLMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 28 november 2005 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 16 juli 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de Volksrepubliek China, meerbepaald uit Tibet. U verklaarde te zijn geboren in het district Kandze in de gelijknamige prefectuur. U zou in 1993 als kind door uw ouders naar India zijn gezonden om daar scholing te krijgen. U doorliep in India de “Tibetan Homes School” van de Tibetaanse regering in ballingschap, tot de negende klas. In het jaar 2003 verliet u de school. U zou dan in Delhi hebben gewerkt, in de zaak van uw broer die eveneens in India verbleef. U kon geen verblijfsdocumenten krijgen in India en uw broer raadde u aan om naar een Westers land te gaan. U zou tevergeefs hebben geprobeerd een visum voor de Verenigde Staten te krijgen. Nadien slaagde u er met een vals Nepalees paspoort wel in een visum te verkrijgen voor Europa. U reisde uiteindelijk met dat paspoort en visum naar Europa en vroeg op 28 november 2005 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een geboorteakte neer, evenals enveloppen, foto's, een attest van de “Tibetan Welfare Association”, een boek en een attest van de “Tibetan Homes School” en een attest van het “Reception Centre” in Nepal.”*

Ten gronde.

2. Verzoeker stelt *“dat de bestreden beslissing onvoldoende met redenen is omkleed. Dat inderdaad de bestreden beslissing enkel stelt dat verzoeker op grond van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet als vluchteling kan worden erkend en dat hij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Dat de enige motivering om aan verzoek een afwijzende beslissing te geven blijkbaar te maken een louter misverstand betreft, welke de asielinstanties dan gaan motiveren als een “zogenaamde nietwaarheidsgetrouwe en onvolledige getuigenis van verzoeker omtrent elementaire gegevens van zijn asielaanvraag”, terwijl verzoeker enkel naliet om aan de asielinstanties mede te delen dat er ook nog een 2de broer van hem in India aanwezig was. Dat om het wezenlijk element van zijn asielaanvraag m.n. dat er wel degelijk een geground vrees bestaat van verzoeker, dat hij bij een eventuele terugkeer naar Tibet, zal worden opgepakt door de Chinese overheidsinstanties, minstens een mensonwaardige behandeling zal verkrijgen, geen enkel stand punt werd ingenomen. Dat er derhalve geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds; Terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is; Dat bijgevolg bovenvermelde bepaling is geschonden bij gebreke aan afdoende motivering; En terwijl de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933) en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de mens en artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de Overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen; Dat de bestreden beslissingen derhalve niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed; Zodat die motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen; Bovendien bepaalt de Vreemdelingenwet dat de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling KAN worden geweigerd en dus geenszins een verplichting tot weigering voor het Commissariaat inhoudt”.*

1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker stelt dat hij “*terecht vreest om vervolgd te worden*” en hij bijgevolg de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
2. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).
3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de Commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De Commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de Commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.
3. Wat betreft artikel 3 EVRM, wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Indien een kandidaat-vluchteling niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, dient er nagegaan te worden of er voldaan is aan de toepassingsvoorwaarden van vermeld artikel 48/4, onder meer of er een reëel risico is op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst, ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker roept in het slachtoffer te zullen *“worden van schendingen van artikel 3 EVRM”*, deze *“schendingen van artikel 3 EVRM”* zullen dan ook in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet worden benaderd.

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoeker legde volgende documenten neer: zijn originele geboorteakte, een attest van de Tibetan Welfare Association, een attest van de Tibetan Homes School en een attest van het Nelen Khang Reception Centre in Nepal. Het attest van het Reception Center werd door cedoca onderzocht en de authenticiteit ervan werd bevestigd.
5. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd: *“Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) moet vaststellen dat u uw asielrelaas essentieel wijzigde na twee voorgaande gehoren door de asielinstanties. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat u in 2003 naar Tibet was teruggekeerd waarbij u aan de grens werd vastgezet door de Chinese politie (zie gehoorverslag DVZ 09/02/2006 vraag 41 en gehoorverslag CGVS 11/08/2006 p.8). U zou dan opnieuw Tibet hebben ontvlucht na te zijn ontsnapt van de plaats waar u werd vastgehouden door de Chinese overheid (zie gehoorverslag DVZ 09/02/2006 vraag 41 en gehoorverslag CGVS 11/08/2006 p.8). Ook in uw vragenlijst die u ons overmaakte op 25 september 2006 stelde u dat u in 2003 naar de grens met Tibet terugkeerde en daar werd vastgehouden (zie vragenlijst). Tijdens een tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u in eerste instantie hetzelfde, maar na het vaststellen van tegenstrijdige verklaringen, wijzigde u uw relaas (zie gehoorverslag CGVS 13/07/2007 p.23). U verklaarde toen dat u twee broers had (waarvan u voorheen geen melding maakte) die eveneens in India woonden en dat u niet naar Tibet was teruggekeerd nadat uw ouders u van Tibet naar India stuurden voor scholing (zie gehoorverslag CGVS 13/07/2007 p.23, 24 en 25). U probeerde aldus aanvankelijk de Belgische autoriteiten op intentionele wijze te misleiden. Men kan redelijkerwijs verwachten dat u bij het indienen van een asielaanvraag van bij aanvang van de asielprocedure en spontaan een waarheidsgetrouwe en zo volledig mogelijke getuigenis aflegt omtrent de elementaire gegevens van uw asielaanvraag (“Handbook on procedures and criteria for determining refugee status”, UNHCR, 1992, p.48-49). Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” dient het Commissariaat-generaal dan ook uw asielaanvraag te verwerpen en een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus te nemen. De verantwoordelijkheid die op de kandidaat-vluchteling rust doorheen de asielprocedure, met name dat van hem verwacht wordt zijn asielrelaas volledig en duidelijk uiteen te zetten, impliceert dat zijn verklaringen waarheidsgetrouw dienen te zijn over de hele asielprocedure.”*
1. Verzoeker stipt aan *“Dat deze beslissing werd genomen omdat het CGVS geen geloof wou hechten aan het asielrelaas van verzoeker en dit omdat verzoeker 1*

zogenaamde tegenstrijdige en ongeloofwaardige en niet aannemelijke verklaring zou hebben afgelegd betreffende het bestaan van 2 broers ipv 1. Dat vooreerst deze motivatie geenszins overtuigend is en onmiddellijk door verzoeker kan weerlegd worden. Dat blijkbaar een en ander verkeerd werd geïnterpreteerd en/of begrepen omwille van de verschillende tolken (en daarmee samenlopende vertalingen) aanwezig in de verschillende procedures van de asielinstanties waardoor het feitenrelaas, zoals opgenomen in de bestreden beslissing dd. 16 juli 2007, geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, zoals door verzoeker werd verteld naar aanleiding van zijn verhoor.” En verder “dat de raadsman van verzoeker bij schrijven dd. 11/10/2006 en 15/11/2006 aan het CGVS nog krantenknipsels en bijkomende informatie liet worden waaruit enerzijds de huidige wanpraktijken van de Chinese Overheidsdiensten opzichts de Tibetanen blijken en anderzijds werd verzocht om op basis van deze elementen de subsidiaire rechtsbescherming toe te kennen aan verzoeker.” Verzoeker meent dat uit deze documenten blijkt “dat de kans op een executie zeer reëel is. (...) Inderdaad de in bijlage gevoegde krantenknipsels van executies van Tibetanen uitgevoerd door de Chinese Overheid blijken een dagdagelijkse praktijk zijn.”

2. De bestreden beslissing wijst er in de eerste plaats op dat verzoeker eerst een verhaal vertelt waarbij hij door de Chinese autoriteiten wordt aangehouden en kan ontsnappen en dit achteraf zelf ontkent *“ik loog vandaag want men had gezegd dat ik verder moest verder liegen als ik eenmaal gelogen had.”* Uit het dossier blijkt dat toen verzoeker op het Commissariaat-generaal herhaaldelijk geconfronteerd werd met verschillende tegenstrijdigheden in zijn opeenvolgende verklaringen hij deze nooit ontkende, doch ze evenmin kon toedekken door een aannemelijke verklaring. Verzoekers argumentatie dat er *“een en ander verkeerd werd geïnterpreteerd en/of begrepen”* mist dan ook grondslag.
3. Wat de tolk betreft dient te worden vastgesteld dat er telkens aan verzoeker werd gevraagd of hij de tolk begreep en er werd aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden. Hij kreeg bovendien de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken maar heeft naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking gemaakt met betrekking tot het verloop van het gehoor en de uitwisseling tussen de tolk en hemzelf. Voor het eerst in het verzoekschrift wordt er een opmerking gemaakt, doch verzoeker laat na te concretiseren door welke elementen of omstandigheden er eventueel een misverstand zou gerezen zijn. Zijn opmerking in het verzoekschrift is dus laattijdig en niet op concrete wijze gemotiveerd. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er problemen waren met de tolk.
4. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat hij op een nauwkeurige, zorgvuldige, coherente en geloofwaardige manier zijn relaas weergeeft aan de Belgische asielinstanties zodat deze in staat zouden zijn om zijn asielaanvraag te beoordelen. Op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofdte van de kandidaat-vluchteling aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (R.v.St., nr. 114.816 van 22 januari 2003; R.v.St., nr. 139.148 van 12 januari 2005). De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatslozen oordeelt terecht dat verzoekers verklaringen bedrieglijk voorkomen en dat dit zijn algemene geloofwaardigheid op fundamentele wijze aantast.

5. Met betrekking tot de krantenartikels en documentatie van internet die verzoeker neerlegde dient te worden vastgesteld dat dergelijke algemene berichtgeving niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004)
6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming.

6. Verzoeker stelt *“Dat bovendien op niet- gemotiveerde wijze de subsidiaire rechtsbescherming werd geweigerd. Dat inderdaad enkel in de beslissing staat vermeld dat: Op basis van bovenstaande bevindingen dient het Commissariaat - GENERAAL dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Dat op dergelijk basis de subsidiaire rechtsbescherming niet kan worden afgewezen.”* ...Verzoeker verwijst naar neergelegde krantenartikels en *“Dat uit uniforme informatie blijkt dat de mensenrechten in Tibet nog steeds op grote schaal worden geschonden en dat er nog steeds een groot aantal mensen om politieke redenen worden gearresteerd en dat de belangrijkste daders hiervan de Chinese regering (welke alle Tibetanen op regelmatige basis onderdrukken) en haar aanhangers zijn; Dat ook vandaag de dag nog tegenstrijdige meningen in de kiem worden gesmoord, journalisten gearresteerd wegens uitoefening van vrije meningsuiting, Tv-stations gesloten, Tibetanen willekeurig worden neergeschoten, Marteling en mishandeling komen zeer veel voor; Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker hoogstwaarschijnlijk zal vermoord worden aangezien hij aanhanger van de DALAI LAMA is. Dat zulks uiteraard indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen de fundamentele rechten van de mens”*
1. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen bedrieglijk zijn en hij niet aantoont onder welke omstandigheden hij verbleef vooraleer in België asiel aan te vragen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Tibet in de Volksrepubliek China. Hij legt geen documenten neer over zijn verblijfssituatie in India terwijl zijn broers er wonen en hij er jarenlang verbleven heeft. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (R.v.St., X, nr. 136.692, 26 oktober 2004).
2. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend en acht door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.